



HARLEQUIN®

Kingitused

024
JULI

Lee Wilkinson

ARMUAFÄÄR
SEKRETÄRIGA



Lee Wilkinson
The Boss's Forbidden Secretary
2009

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Reidla
Korrektor Inna Viires

© 2009 by Lee Wilkinson
© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B07211410
ISBN 978-9949-12-936-2

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Cathy pakkis hommikul asjad autosse, jättis naabritega hüvasti, andis korteri võtmed üle ja sõitis Londonist välja.

Kuna tee oli pikk ja Carl oli tema pärast veidi mures, nõustus naine teel peatuse tegema ja ööbima väikeses pereettevõttes, Ilithgow House'i nimelises hotellis, mis oli reklaami järgi mugav ja ühtlasi soodne.

Carl oli teda hoiatanud: "Asu nii vara teele kui võimalik, õeke. Ainuüksi Ilithgowni on pagana pikk maa ja sa pead arvestama jõulude-eelse liiklusega."

Kuid vaatamata hoiatusele võttis sõit tunduvalt kauem aega, kui naine eeldas, ja juba mitu tundi tagasi oli pimedaks läinud.

Just siis, kui ta oli ületamas Inglismaa piiri ja sisenevas Šotimaale, hakkas lund sadama. Esitulede kuldsesse valgusvihku sattunud ja sealt edasi tuuleklaasile potsatanud esimesed suured pehmed lumehelbed tuhisesid autost mööda, kui välkuvad kojamehed nad hooletult kõrvale pühkisid.

Cathy armastas väiksest peale lund ja mõtiskles seda ilu imetledes, kui toredad oleksid valged jõulud.

Või pigem kui toredad need oleksid *võinud* tulla, kui ta poleks Carli pärast valetama pidanud.

Pilku läbi esiklaasi puurides, mõtles naine tänulikult, et on sama hästi kui kohal. Sulgkerged helbed olid

muutunud pisemaks ja tihkemaks ning sadu oli juba tihe.

Eelneva hoiatuse tõttu, mis andis teada juba küllalt tugevast sajust Põhja-Šotimaal ja mägedes, ootas naine varem või hiljem sajualale jõudmist. Kuid mitte nii kaugel lõunas ja ta oli tänulik, et sõitis Carli neljarattaveolise masinaga.

Selleks ajaks, kui ta hotelli valgustatud nimesilti märkas, oli üha tõusev tuul lumetormi üles keerutanud ja naise tee jätkus läbi pimestava valge seina.

Valgustatud väravapostide vahelt vasakule pöörates vähendas ta kiiruse teosammudeni ja röömustas mõtte üle, et jäänud võis olla veel vaid paarsada jardi.

Öökohta reserveerides oli naine vaadanud, et Ilithgow House jäi suurest teest vähem kui veerand miili kaugusele. Kohale jõudmiseks pidi ta aga ületama Ilithi jõe vana kivisilla.

Seda meenutades peatas naine järsult auto. Tal polnud aimugi, kas see teeots oli sirge või käänuline ja nendes tingimustes poleks olnud mingi vaev sillast mööda ja otse vette sõita.

Paarisekundilise mõttepausi järel oli ta veendunud, et parim plaan on autost välja minna ja olukorda uurida.

Naise käsi oli ükselingil, kui tagantpoolt lähenevad esituled langeva lume särama löid. Suur auto – naine pakkus, et Range Rover – tõmbas kõrvale ja tume mehekogu ilmus tema akna taha.

Kui naine akent alla keris, küsis ettepoole küürutav meesterahvas meeldival, madala tämbriga häälel: “Kas vajate abi?”

Naine selgitas lühidalt oma kitsikust.

“Õnneks tunnen seda piirkonda,” ütles mees elavalt, “nii et ma sõidan ees, kui te mulle järgneda sooviksite?”

Enne kui naine teda tänada jõudis, oli mees tagasi oma auto juurde jõudnud.

Naine sõitis aeglaselt mehe auto tagatulede punases kumas, kuni nad kitsa kaarsillani jõudsid.

Siis märkas naine läbi valge tuisu hotelli akendest kutsuvat valguskuma.

Hetk hiljem andis juhtauto märku paremale pöörata ja peatus siis lumme looritud hoovis madalate trepiastmete ees.

Kui Cathy tema kõrvale sõitis, lülitas mees tuled välja ja tõmbas autost välja hüpates oma lühikese jaki krae üles.

Kuigi naine ei suutnud tema näojooni eristada, nägi ta suurest aknast kumava valguse taustal, et mees oli pikk ja laiaõlgne.

Naise auto ust avama ulatudes uuris ta: “Eeldan, et olete hotellis koha reserveerinud?”

“Jah.”

Märgates naise kotsadega seemisnahkseid lahtisi kingi, hoiatas ta: “Jalgealune on üsna vastik. Olge ettevaatlik.”

“Jah,” nõustus naine haledalt. “Oleksin pidanud midagi sobilikumat jalga panema, kuid ei osanud oodata, et nii ruttu lume kätte satun.”

Mees oli paljapäi ja märgates, kuidas lumehelbed

kiiresti tema heleda pea katavad, ronis naine veidi liiga tormakalt autost välja ja libastus.

Mehe käest haarates sai ta tasakaalu tagasi.

Naine grimassitas. “Nüüd saate parastada, et mida ma ütlesin?”

Mees puhkes naerma. “Nagu ma seda teeksin! Kas teil on palju pagasit sisse viia?”

“Ainult üks kandekott.”

Kui naine selle pakiruumist välja tõstis, sõnas mees: “Lubage mul,” ja võttis selle enda kätte.

Kaasa võetud kott oli lõbus kingitus Carlilt ja sellel olid kujutatud kuldsed karglevad karumõmmid, aga kui võõras seda märkaski, siis ei paistnud see teda häirivat.

“Tänan,” pomises naine. “Aga kas teil endal polegi pagasit, mida sisse viia?”

“Mul ei ole midagi kaasas. Ma ei plaaninud ööseks peatust teha. Kuid ümberajastatud ärikohtumine lükkas sõidu alguse edasi ja arvestades ilmastikutingimusi, tundub see mõistlikum, kui lõpetada omadega kraavis.”

Naine võis üksnes nõustuda, kui nad pead kummargil läbi tihke lumesaju astmetest üles rühkisid.

Märgates, et naisel on raske kindlat jalgealust leida, pani mees oma tugeva käe ümber ta piha. Hooliv žest tekitas naises mõnusa sooja tundepalangu terava vastandina teda juba mõnda aega saatnud troostitusele.

Oma vanemate enneaegsest surmast saati lasus kogu vastutus tema õlul ja oli hea tunda end hoitu ja kaitsuna, teades et keegi teine on võtnud juhtimise kindlalt

enda peale. Naisel oli kahju, kui mees ukse ni jõudes käe ta ümbert ära võttis.

Mees helistas kella, nagu väike sildike nõudis, ja juhatas naise ust avades sisse. Lumehelbed keerlesid serpentiinidena nende ümber, kuni mees ukse tuisu eest kinni tõmbas.

Matil jalgu puhastades keeras mees oma jaki krae alla ja pühkis sulavaid lumeräitsakaid oma tihedatelt heledatelt juustelt maha.

Punase vaibaga fuajee-salong oli meeldivalt hubane, seal oli mitu lihtsat tooli, paar väikest sohvast, rohkelt jõulukaunistusi ja vanaaegse kaminavõre taga põlesid halud.

Kuid kogu Cathy tähelepanu oli koondunud mehele, kes nii sundimatult tema kõrval seisis. See oli esimene kord, kui naine teda korralikult nägi ja mees avaldas talle kohe muljet. Oma tugevate, konkreetsete näojoonte, selgepiirilise suu ja nende raskete laugude ning tihedaripsmeliste silmadega oli ta kõige võluvam mees, keda Cathy eales näinud oli ning naine oleks tahtnud teda vaatama jäädagi.

Aga ta meenutas kiiresti, et *ei tohi* endale kiindumist lubada. Ta peab püüdma end abielunaise rolli mõelda.

Rolli, mida naine oli nõustunud mängima selleks, et tema vend saaks suusainstruktori koha – oma lapsepõlveunistuse. Rolli, milles ta pidi paistma õnnelikuna, samas kui tema enda lühikese elukogemuse jooksul vee-detud abieluaastad Neiliga olid olnud kõike muud kui õnnelikud...

Tajudes, kuidas võõras teda uurib ja lugedes mehe pilgust, et talle meeldis, mida ta nägi, muutus naine äkki ujedaks ja pööras pilgu kiirelt ära.

Sulanud helves tilkus naise juustelt ja nirises ta kaela mööda alla, tekitades külmajudinad.

“Tundub, et teile võiks see ära kuluda.” Mees tuhnis taskus ja ulatas naisele volditud taskuräti, lisades: “Muide, minu nimi on Ross Dalgowan.”

Viivuks tekkis neil silmside, kuni naine pilku langedades oma pikkade kaardus ripsmetega peaaegu põski puudutas. “Minu nimi on Cathy Richardson.”

Mees mõtiskles, et naine oli veidi häbelik, kuid pidas teda kõige lumavamaks naisterahvaks, keda ta iial kohanud on ega tahtnud oma pilku temalt lahti rebida.

Vaatamata säravatele hammastele ja veatule jumele ei olnud naine kaunitar tavamõistes. Tema juuksed olid tuhmja pruuni ja blondi vahepealsed, silmades oli natuke igat värvi, samas polnud nad ühtegi kindlat värvi, nina oli liiga lühike ja suu liiga suur. Kuid südamekujuline nägu oli ilmekas ja väljendas õrna, lumtavat armastusväärsust.

Administraatori laua juurde liikudes ulatas naine pärast näo ja juuste kuivatamist niiske batistist taskurätiku tagasi. “Aitäh.”

“Teie jaoks alati valmis,” sõnas mees laia viltuse naeratusel, mis pitsitas naise südant ja pani selle kiiremini põksuma.

Naine püüdis oma enesevalitsust tagasi saada, kui

priske koduse olekuga hallipäine naisterahvas tagauksest nähtavale ilmus.

Neile üle poleeritud laua naeratades, ütles ta rõõmsameelselt: “Tere õhtust! Kahjuks üsna vastik õhtupoolik...” Siis, üllatudes: “Aga te olete ju härra Dalgowan, kas pole?”

“Olen. Tere õhtust, proua Low.”

“Ma poleks oodanud teid sellise ilmaga näha.”

“Ilma tõttu ma siin olengi,” ütles ta kahetsusega hääles. “Olin teel koju, kui tuisk mu meelt muutis ja otsustasin öö siin veeta.”

“Oeh!” hüüatas naine ilmses pabinas. “Ja meil pole ainsatki vaba tuba. Aga oleks hullus sellisel ööl edasi sõita, nii et annaksime hea meelega teie kasutusse diivani kaminatule ees ja pere tualettruumi, mis asub läbi võlvialuse paremal, kui see teile sobib?”

“See sobib kenasti, aitäh.”

“Annaksin teile Duggie toa, kuid ta on jõuluks koju tulnud ja oma tüdruksõbra kaasa võtnud.” Naine jätkas ohates: “Noored võtavad suhteid tänapäeval nii kergekäeliselt. Sellist asja poleks, kui mina oleks neiu asemel, aga Duggie räägib mulle ja Charliele alati, et me peame ajaga kaasa minema ja ilmselt on tal õigus... aga mida ma siin lobisen... Kuidas noore naisterahvaga lood on?”

Heites pilgu tema sõrmuseta käele, ütles Ross Dalgowan: “Preili Richardsonil on tuba reserveeritud.”

Proua Low avas sissekanderaamatu ja libistas nime-tissõrmega üle nimede. “Richardson... Richardson... Ah jaa, siin see ongi...”